

del Sr. Deán Arcipreste

El pasado domingo tuvo lugar una reunión de los dirigentes de las diversas asociaciones parroquiales, en la que el Sr. Deán Arcipreste expuso a los asistentes los proyectos relativos a la nueva orientación que va a darse a las actividades del Centro Católico Parroquial.

Comenzó el Sr. Deán agradeciendo al Centro Católico las facilidades que siempre ha dado a las actividades de los hombres y jóvenes de A. C. para utilizar sus locales. Dio las gracias también a los socios del Centro por la demostración de parroquialidad y de confianza en la jerarquía, dada en la reunión plenaria del 18 de septiembre, al acordar casi por unanimidad la transformación de la antigua estructura de la entidad en un centro coordinador y promotor de todo el apostolado seglar de la ciudad. Con ello el Centro se ha rejuvenecido y ha demostrado su capacidad de adaptación a los tiempos.

Aunque se respetan y se toman en consideración las opiniones distintas respecto a la nueva orientación del C. C. P., dijo, los acuerdos ya están tomados y son válidos.

Expuso también los planes para la financiación del nuevo edificio, cuya construcción empezará en breve. Terminada ésta se pondrá en funcionamiento el nuevo reglamento y se procederá a la organización de las actividades.

Habló después de los motivos que han hecho aconsejable dar al Centro una orientación primordialmente apostólica. El cristiano está llamado al apostolado, la Iglesia necesita de él. Pero el apostolado de los seglares debe estar organizado y vinculado con la Jerarquía. Lo contrario es apostolado de francotiradores. En cambio, la labor apostólica de los seglares realizada en común y bajo la dirección de los pastores es verdadera obra de Iglesia y se llama Acción Católica. Esta es una institución en la que caben todos los cristianos que deseen trabajar en el apostolado. No caben excusas ni personalismos.

Es lógico que cuando la Acción Católica llega a un punto de madurez sienta necesidad de una institución que coordine las actividades de cada una de sus ramas y especializaciones, y promueva la creación de nuevas actividades allí donde haga falta. Esto será en adelante el C. C. P.

El Sr. Deán manifestó la satisfacción que le causaba el resurgir de esta institución de tanta trascendencia para la vida

(Continúa en la pág. 6)

Con el sudor de tu rostro
comerás el pan

(Gen. 3, 19)

Temps d'esperança

L'actualitat cinematogràfica ens ha recordat, més bé o més malament, aquella dramàtica peregrinació del poble jueu pel desert, aconduït per Moïses cap a la terra promesa.

Si descobrim el paral·lisme que hi ha entre l'obra de Moïses i l'obra de Jesucrist, entre l'èxode jueu i la vida cristinana, possiblement arribarem a comprendre el lloc que ocupa l'esperança en la vida de l'Església. Sobretot, en aquest temps d'Advent que estem a punt de començar.

Com els jueus, també els cristians estem en camí. El camí és llarg, és penós. Hi ha moments en que arribem a creure que del què es tracta és únicament de caminar. Ja no recordem d'on venim ni a on anem. Ja no sabem si caminem per caminar o caminem per arribar. O pitjor, ens enamorem del camí i fem del desert estada.

De tant en tant Moïses havia de fer sentir la seva veu: « Recordeu la gran misericòrdia que va obrar Déu en el seu poble. No oblideu com us va treure de les mans del Faraó i esdevinguéreu lliures. Fixeu els ulls en la terra de llet i de mel que us té preparada. Que l'esperança de posseir-la us doni força i joia en el camí. No us sedueixi la misèria d'Egipte ni la migrada llibertat del desert ».

També nosaltres oblidem que, com diu Sant Pere, som en el món « forasters i peregrins ». Sovint s'esborra en

nosaltres la imatge esplendent de la terra promesa; aleshores defalleix l'empenta de caminar. Perquè la nostra energia era la l'esperança.

Trobem més fàcil instal·lar-nos tan còmodament com podem en el desert, i carregar-nos de coses que ens ajudin a suportar-ne l'aridesa, sense pensar que aquesta càrrega farà més pesat el camí i més problemàtica l'arribada.

Per això l'Església, en aquest temps d'Advent, reuneix els seus fills i treu a llum davant d'ells els motius de la nostra esperança. Ens recorda les meravelles obrades per Déu en nosaltres i ens fa esperar i desitjar la tornada de Jesucrist, la nostra arribada al seu regne. Ell ens ha guiat pel desert, invisible però present. Es farà visible quan, arribats a terme, sortirà a obrir-nos les portes de la pàtria definitiva.

L'Advent és la millor preparació per a l'any litúrgic perquè ens fa esperar, demanar i desitjar l'acompliment de les promeses del Senyor, i ens disposa a recordar-les i a revivre-les durant l'any.

Fem, doncs, en aquest Advent, acompanyar-nos d'esperança. Que la certesa del regne promès faci més passadora la soledat i la sequedat d'aquest desert. Aleshores caminarem àgilment, ens alliberarem de càrregues inútils, seguirem a Jesucrist amb pressa.

Altres temptaran nous camins. Altres sortides, potser bastiran fràgils cases al desert. Són els nostres filòsofs, els nostres literats. Bé, molt bé. Els admirem, potser els farem un monument. Però noaltres serem ja més endavant. — C.

La actualitat té un nom : Pierre Lagaille

Fruit de la permanent actualitat d'Argèlia, el nom de Lagaille ha tornat a les primeres pàgines del periòdic.

Després de deu mesos de presó, el Tribunal que el jutja ha acordat la seva llibertat provisional. Hores abans, l'Assemblea Nacional, per una majoria ben prima, havia refusat suspendre la detenció.

Acusat d'atemptar contra la seguretat de l'Estat, el seu procés, que aquests dies s'està celebrant a París, conta la història dels francesos d'Argèlia. D'aquells que rebutgen tota idea d'independència i autodeterminació perquè se saben minoria i no compten amb garanties de que siguin respectats no ja els seus privilegis sinó tampoc els seus drets.

En el fons de molts problemes socials hi trobem invariablement la manca de confiança en l'imperi de la justícia. L'home creu més en la força que en el dret. Més en la violència i la coacció que en la llibertat.

El mateix Lagaille ha denunciat una infracció de la llei, comesa en la seva detenció: Com a diputat només podia ésser detingut en flagrant delictes, i en canvi s'el detingué quan ja s'havia rendit i incorporat a l'exèrcit.

I ha denunciat, també, la incoherència de l'administració de justícia: Avui em jutgeu — ha vingut a dir — per un acte insurreccional limitat i estàtic; en canvi no ho feu pels fets del 13 de maig del 1958, en que vaig prendre per assalt l'edifici del Govern General d'Argel.

Es la relativitat de les coses humanes, que permet jutjar un mateix acte com a moviment de salvació de la pàtria o com a delictes contra la seguretat de l'Estat.

I de que el dret exigeix una fidelitat absoluta. Deixar-lo o prendre'l segons la pròpia conveniència no és justícia, sinó arbitrarietat.